

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Ciechanowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Domurad- Wilkowska

Protokolant: Zuzanna Federowicz – Bugajewska, Paulina Demkowska

przy udziale Prokuratora: Barbary Owczarek, Sławomira Fronczaka

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2015r., 02 lutego 2016r. w Ciechanowie

sprawy:

R. W. (1), urodzonego (...) w C., syna Z. i H. z domu S.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 29 grudnia 2014r. w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając z góry powzięty zamiar nie wywiązania się z warunków zawartej umowy, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w łącznej kwocie 1000 zł, w ten sposób, że zawierając umowę pożyczki gotówkowej numer (...) poprzez stronę internetową www.filarumcredit.pl podał jako własne - dane M. W. oraz jej numer rachunku czym wprowadził w/w firmę w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. w dniu 2 stycznia 2015r. w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając z góry powzięty zamiar nie wywiązania się z warunków zawartej umowy, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w łącznej kwocie 1200 zł, w ten sposób, że zawierając umowę pożyczki gotówkowej numer (...) poprzez stronę internetową www.netcredit.pl podał jako własne - dane M. W. oraz jej numer rachunku czym wprowadził w/w firmę w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

3. w dniu 02 stycznia 2015r. w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając z góry powzięty zamiar nie wywiązania się z warunków zawartej umowy, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w łącznej kwocie 1000 zł, w ten sposób, że zawierając umowę pożyczki gotówkowej numer (...) poprzez stronę internetową www.filarumcredit.pl podał jako własne - dane M. W. oraz jej numer rachunku czym wprowadził w/w firmę w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4. w dniu 7 stycznia 2015r. w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając z góry powzięty zamiar nie wywiązania się z warunków zawartej umowy, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w łącznej kwocie 600 zł, w ten sposób, że zawierając umowę pożyczki gotówkowej numer (...) poprzez stronę internetową www. (...) .pl podał jako własne - dane M. W. oraz jej numer rachunku czym wprowadził w/w firmę w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczki, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

ORZEKA:

- oskarżonego **R. W. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów tj. czterech przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przy czym ustala, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności w warunkach art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 37 b k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;
- przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Ciechanowie) na rzecz adw. J. P. kwotę 504 (pięćset cztery) złote powiększoną o 23% podatku VAT od tej kwoty tytułem wynagrodzenia za pełnienie obowiązków obrońcy oskarżonego z urzędu;
- zwalnia oskarżonego od opłaty, zaś pozostałe koszty sądowe w sprawie przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

II K 757/15

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. wobec wydania wyroku w sprawie w trybie art. 387 k.p.k. Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia o karze.

Oskarżony R. W. (1) ma 29 lat, posiada wykształcenie zawodowe. Oskarżony jest kawalerem, ma jedno dziecko w wieku 3 miesięcy. Oskarżony odbywa karę pozbawienia wolności do lipca 2016r. Przed osadzeniem pracował przy układaniu kostki brukowej z wynagrodzeniem 1800 złotych miesięcznie. R. W. (1) nie posiada żadnego majątku. Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany. Leczył się psychiatrycznie, nie był leczony neurologicznie ani odwykowo. (oświadczenie oskarżonego k. 47, karta karna k. 110-111, odpisy wyroków k. 77-78,81-82,83,84-85, dane osobowo – poznawcze k. 108)

R. W. (1) został w dniu 28 lutego 2007r. skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie w sprawie o sygn. akt II K 100/07 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby. Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 08 marca 2007r. Oskarżonemu zarządzono do wykonania w/w karę, którą odbywał w okresie od 25 lutego 2011r. do dnia 25 sierpnia 2011r. (odpis wyroku k.83, karta karna k. 110-111)

Nadto R. W. (1) został w dniu 06 marca 2012r. skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie w sprawie o sygn. akt II K 1163/11 za przestępstwo z art. 286 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 21 września 2012r. i następnie został objęty prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 12 marca 2013r. w sprawie sygn.. akt II K 1001/12, którym połączono R. W. do wykonania karę pozbawienia wolności z wyroku 1163/11 i z wyroku 952/09 (za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Sądu Rejonowego w Przasnyszu) i orzeczono karę łączną w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. (odpis wyroku k.77-78,81-82, karta karna k. 110-111)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Zdaniem Sądu oskarżony R. W. (1) popełnił przestępstwa określone w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Oskarżony w czasie popełnienia czynu był osobą w pełni poczytalną, zdającą sobie sprawę z bezprawności swojego postępowania oraz tego, że nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynu lub winę. Można więc było od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem.

Stosownie do art. 286 § 1 k.k. penalizacji z tego przepisu podlega ten, kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Zachowanie opisane w owym przepisie skierowane jest na osobę, którą sprawca zamierza doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Przestępstwo to polega na działaniu lub zaniechaniu i przybierać może postać wprowadzenia osoby w błąd, wyzyskania jej błędu lub wyzyskania niezdolności tej osoby do należytego pojmowania przedsiębranego działania. W realiach niniejszej sprawy miało miejsce tzw. oszustwo czynne polegające na tym, że oskarżony wprowadzał w błąd pokrzywdzonych podczas zawierania umów pożyczkowych bowiem podawał dane swojej siostry oraz jej numer rachunku bankowego, tym samym wprowadzał pokrzywdzonych w błąd co do swojej tożsamości i zamiaru spłaty pożyczek. Przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. jest przy tym przestępstwem materialnym. Jego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem. Oszustwo jest wreszcie przestępstwem kierunkowym, warunkiem odpowiedzialności sprawcy jest działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zamiar bezpośredni obejmować musi przy tym także ów sposób osiągnięcia korzyści majątkowej. Spełnienie także tego warunku w sprawie niniejszej - zdaniem Sądu - nie budzi wątpliwości.

Oskarżony miał zamiar niewątpliwie ukierunkowany w określonym celu, czyli na uzyskanie korzyści majątkowej. Fakt, iż oskarżony działał w zamiarze oszukania pokrzywdzonych nie może budzić wątpliwości. W tym celu bowiem podał się za inną osobę, wskazując jej dane i numer rachunku bankowego. Następnie przy pomocy karty bankomatowej pobierał pieniądze. Działał w zamiarze oszukańczym. Siostra oskarżonego o niczym nie miała pojęcia. Dowiedziała się o działaniach oskarżonego kiedy zaczęła do niej przyjeżdżać Policja. Wobec powyższego Sąd uznał, iż czyny oskarżonego stanowią przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 91 § 1 k.k. jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Oskarżony zarzucanych mu czynów dopuścił się w okresie od 29 grudnia 2014r. do 07 stycznia 2015r., a więc w krótkich odstępach czasu, działał także w identyczny sposób – z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dlatego też Sąd przyjął, iż czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw.

W tym miejscu podkreślić należy, iż wskazanego powyżej przestępstwa oskarżony dokonał w warunkach recydywy.

Recydywa szczególna dotyczy osób, które już odbywały karę pozbawienia wolności i w ciągu określonego w ustawie okresu powracają do przestępstwa "podobnego" lub do określonej kategorii przestępstw (art. 64 § 1 i 2). Jest to zatem cięższa postać recydywy, w której mieszczą się recydywiści zdemoralizowani lub nieprzystosowani społecznie, a także przestępcy zawodowi, którzy z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu.

W ujęciu art. 64 § 1 recydywa szczególna w typie podstawowym zachodzi, gdy sprawca, skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary, umyślnie popełnia przestępstwo podobne do tego, za które był już skazany. Treść tego przepisu nie pozostawia wątpliwości, że podstawą zakwalifikowania czynu jako popełnionego w warunkach recydywy szczególnej jest skazanie za przestępstwo umyślne.

Mając na względzie opisane w powyższej części uzasadnienia prawomocnie wydane przeciwko oskarżonemu wyroki, w których odbywał on kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne (przeciwko mieniu), Sąd podzielił

przyjętą w akcie oskarżenia kwalifikację prawną czynu zarzucanego oskarżonemu jako popełnionego w warunkach art. 64 § 1 k.k.

Przy wymiarze oskarżonemu kary Sąd wziął pod uwagę – zgodnie z art. 53 k.k. szereg okoliczności wpływających na jej wymiar, a zwłaszcza sposób zachowania sprawcy, stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.

W trakcie rozprawy głównej oskarżony R. W. (1) złożył wniosek o skazanie bez przeprowadzania postępowania dowodowego w trybie art. 387 k.p.k. Sąd uwzględnił złożony wniosek wobec spełnienia wszystkich koniecznych przesłanek z art. 387 § 1 i 2 k.p.k. Sąd mając na względzie, iż wniosek ten odpowiada warunkom formalnym, bowiem oskarżonemu zarzucono występki, oskarżony przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, Prokurator i pokrzywdzeni nie sprzeciwili się uwzględnieniu wniosku, a także okoliczności popełnienia przestępstw nie budzą wątpliwości i cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nie przeprowadzania rozprawy w całości, uwzględnił wniosek oskarżonego.

Uznając oskarżonego R. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. Sąd skazał go na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 37 b k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

Wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności Sąd po stronie okoliczności obciążających wziął pod uwagę przede wszystkim wysoką społeczną szkodliwość popełnionego przez oskarżonemu czynu, uprzednią, wielokrotną karalność oskarżonego (k. 110-111), stopień jego winy oraz sposób działania, a także popełnienie czynu w warunkach art. 64 § 1 k.k.

Sąd nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących w sprawie, nie można bowiem za taką uznać samego faktu przyznania się do winy oskarżonego.

Podkreślić należy, iż oskarżony R. W. (1) był uprzednio wielokrotnie karany, w tym pięć razy za popełnienie przestępstw przeciwko mieniu. Na szczególne potępienie zasługuje fakt, iż oskarżony dokonywał przestępstw podobnych nie wyciągając żadnych wniosków. Mimo uprzednich skazań po raz kolejny oskarżony popełnił podobne przestępstwo. Fakt ten jest znamieny i świadczy, zdaniem Sądu o nieskuteczności orzeczonych dotychczas wobec oskarżonego karach. Wszystkie te okoliczności w ocenie Sądu świadczą, że oskarżony jest osobą mającą zupełny brak poważania dla porządku prawnego. Nie stanowiły dla oskarżonego żadnej przeszkody w dokonaniu przestępstwa uprzednie skazania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd doszedł do przekonania, iż w przypadku oskarżonego właściwą karą w myśl art. 37 b k.k. jest tzw. kara mieszana.

Kara mieszana może być orzeczona w przypadku każdego występkę zagrożonego wyłącznie karą pozbawienia wolności. W zależności od wysokości górnego ustawowego zagrożenia sąd może orzec karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 3 miesięcy, a jeżeli górna granica wynosi przynajmniej 10 lat - 6 miesięcy oraz karę ograniczenia wolności do lat 2. Kara mieszana składa się zatem z dwóch rodzajów kar: pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, orzeczonych w różnych, ustawowo określonych wymiarach. Dolna granica kary pozbawienia wolności jako kary mieszanej wynosi (stosownie do art. 37 k.k.) miesiąc, górna zaś - 3 miesiące lub 6 miesięcy. Gdy chodzi o granice kary ograniczenia wolności, to może być ona wymierzana od miesiąca do 2 lat. W przypadku kary mieszanej w pierwszej kolejności wykonuje się karę pozbawienia wolności, następnie zaś karę ograniczenia wolności. Taka kolejność ustanowiona jest jako zasada. Nie ma żadnych formalnych przeszkód, by wykonanie orzeczonej na podstawie art. 37b kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesić. Ustawa nie wprowadza takiego ograniczenia.

Sąd nie znalazł podstaw do wymierzenia w sprawie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszenia jej wykonania. Przede wszystkim wskazać należy, iż zgodnie z nowym brzmieniem przepisu art. 69 § 1 k.k. obowiązującym od 01 lipca 2015r. – sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności powrotowi do przestępstwa. Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany. Już z tego powodu niemożliwe jest więc zawieszenie wobec oskarżonego wykonania orzeczonej kary.

Co więcej, w stosunku do oskarżonego Sąd nie skorzystał także z możliwości orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. biorąc pod uwagę czas popełnienia czynu, a także zawieszenia kary pozbawienia wolności orzeczonej na podstawie art. 37 b k.k. W ocenie Sądu w stosunku do oskarżonego nie można bowiem postawić pozytywnej prognozy kryminologicznej. Mimo wielokrotnego uprzedniego skazywania, oskarżony po raz kolejny popełnił przestępstwo. Fakt ten w ocenie Sądu uniemożliwia przyjęcie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej wskazującej, iż mimo zawieszenia wykonania orzeczonej kary zostaną spełnione jej cele, a w szczególności zapobiegnie to jego powrotowi do przestępstwa. Fakt uprzedniego skazania nie spowodował u oskarżonego woli nie wracania do przestępstwa. Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż tylko kara bez warunkowego zawieszenia jej wykonania może spełnić swoją rolę. Skoro poprzednio orzekane kary nie przyniosły żadnego rezultatu, trudno uznać, że i w tym wypadku są podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Oskarżony powrócił na drogę przestępstwa. Ponownie dopuścił się czynu zabronionego. Mając na względzie uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego za popełnienie zarówno takich samych, jak też innych rodzajowo czynów, jak też okoliczności popełnionego przez oskarżonego czynu, Sąd nie znajduje potwierdzenia dla tezy, iż warunkowe zawieszenie wykonania kary spowoduje że oskarżony nie popełni kolejnych przestępstw. Przeczy temu bowiem jednoznacznie zachowanie R. W. (1). Powyższe wskazuje, iż tylko kara bez warunkowego zawieszenia jej wykonania może spełnić swoją rolę. W ocenie Sądu wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania powodowałoby wręcz faktyczną bezkarność oskarżonego. Wymierzając karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania Sąd zobowiązany jest brać pod uwagę dyrektywy sądowego wymiaru kary wskazane w art. 53 kk. W ramach tych dyrektyw należy wziąć pod uwagę potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zawieszenie wykonania orzeczonej kary nie powinno zaś rodzić w opinii społecznej przekonania, że sprawca przestępstwa pozostał w zasadzie bezkarny.

Zdaniem Sądu orzeczonej wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności i ograniczenia wolności jest sprawiedliwa i słuszna w odczuciu społecznym. Tym samym spełni wymogi prewencji generalnej, jak również stanowi zasłużoną dolegliwość jaka spotyka sprawców przestępstw naruszających pozostających pod ochroną prawa dóbr. Kara ta jest również współmierna do stopnia winy.

Na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd zasądził na rzecz adwokat J. P. wskazaną w wyroku kwotę tytułem wynagrodzenia za pełnienie obowiązków obrońcy z urzędu oskarżonego.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie. Oskarżony odbywa karę pozbawienia wolności, nie pracuje, posiada na utrzymaniu dziecko.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w części dyspozycyjnej wyroku.